

The Amazing Spider-Man

Er man stærk, skal man også være rar Af Susanne Knudstorp

Der er en tendens, og det har der været igennem mange år i amerikanske film, til at beskæftige sig med trusler om jordens undergang og menneskehedens endeligt. Det er en tendens, der er ældre end den 11. september 2001. Måske er det på grund af amerikanernes korte historie, at Apokalypsens profeti om denne jords endeligt og en ny begyndelse er mere præsens forstået, end vi kender det i Europa – underligt nok, for med to verdenskrige har vor verdensdel, Europa, ellers fået sin del af kaos, død, ødelæggelse og lemlæstelse. Men altså foruden katolikken Lars von Triers eksistentielle undergangsfilm "Melancholia"

er det ikke et tema, som endevendes synderligt her i Europa.

I disse amerikanske film kommer der en helt og redder os alle, lige før jorden går under. Amerikanerne har brug for at vise helte – og vi har måske alle sammen brug for at se helte. En helt, som appellerer til hele familien, er Spiderman, og nu er han kommet i en ny filmversion, som ikke er helt lig den ældre udgave med Tobey Maguire.

Andrew Garfield får noget andet og mere kompleks frem i sin fremstilling af den unge fyr, der ikke véd, hvem han er, men i sin søgen efter sin identitet udstyres med overnaturlige kræfter, så han må gøre op med sig selv, om han er den rare eller den ligeglade. Som Pippi Langstrømpe sagde: "Er man stærk, må man også være rar!"

Jeg husker fra min skoletid en skolekammerat, der engang "stood up for" en pige, der ellers blev mobbet i skolen. Han behøvede det overhovedet ikke, men fordi alle havde respekt for ham, betød hans handling, at pigen blev accepteret i stedet for at blive holdt udenfor. Men en anden gang gjorde denne populære dreng ikke noget, tværtimod gav han tydeligt udtryk for, at det var ham inderligt ligegyldigt. Jeg har altid undret mig over, hvorfor den ene gang og ikke den anden. Men mennesket er kompleks og ikke fuldkomment, og det er Spidermanfilmens pointe: Det ufuldkomne må ikke erstattes af noget stærkt og ensliggørende; det bliver til et uhyre og ikke et menneske, selvom det er ud fra en ideologi om at undgå udstødelse og fornedrelse.

Spiderman er ikke god hele vejen igennem. Han jager de kriminelle, men han gør det ud fra hævnens motiv. Han retfærdiggør sine handlinger ved at påtage sig et ansvar, som han dybest set ikke kan påtage sig, og der lægges der op til, at han løber fra et løfte, han fik pålagt af en døende politimand. Men han er menneskelig, og det er det vigtigste: på én gang ufuldkommen, egoistisk, elskelig og modig – spillet fortræffeligt af den engelske skuespiller Andrew Garfield.

Helt befriende er det at se Rhys Ifans spille den handikappede og ideologiske videnskabsmand Dr. Curt Connors. Her er ingen pjattet waliser, som i Notting Hill, men et følsom og outreret menneske,

der griber muligheden for at blive det, han allermest drømmer om: omend ikke et helt menneske, så dog hel.

Er man stærk, skal man også være rar, og det er Peter Parker alias Lille Peter edderkop ifølge hans tante.

Filmfakta

USA 2012 – Instr.: Marc Webb – Manus: James Vanderbilt, Alvin Sargent, Steve Kloves – Medv.: Andrew Garfield, Emma Stone, Rhys Ifans, Denis Leary, Sally Field, Martin Sheen, Embeth Davidtz, Campbell Scott – 136 min. – Biografpremiere d. 3/7 2012 – Pressebilleder © Walt Disney/Sony Pict.

Links

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=7472&area=1>

https://cinemaonline.dk/Anmeldelse/the_amazing_spider_man.6998.html

<http://www.philm.dk/Movie/Detail?id=622>

<https://www.eyeforfilm.co.uk/review/the-amazing-spider-man-2012-film-review-by-owen-van-spall>